

Chết Đuối

Contents

Chết Đuối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	5
6. Chương 6	5

Chết Đuối

Giới thiệu

Editor: ChiThẻ loại : đam mỹ, hiện đại, lãng mạn. . “Dylan nằm mơ thấy mình bị chết đuối. Kinh nghiệm đã dạy nó biết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chet-duoi>

1. Chương 1

Dylan nằm mơ thấy mình bị chết đuối.

Trước tiên là sự tiếp xúc đau đớn. Là cái tát tê tái của mặt nước và vòng tay lạnh giá của lòng nước, từng đợt sóng hăm hở tóm lấy và lôi tuột nó xuống. Trọng lực, thứ giữ cho nó đứng vững vàng trên mặt đất, nay biến thành kẻ phản bội kéo nó xuống sâu hơn, sâu hơn nữa. Và xung quanh nó, bong bóng lấp lánh như bọt rượu vang, mơn trớn làn da trần dưới lớp áo, vuốt ve dịu dàng như lời mời gọi của trăm ngàn tinh linh nước.

Năm nó năm tuổi, nó bị anh trai Ross nhún đầu xuống cái hồ gần căn nhà nghỉ mùa hè của gia đình. Nó vẫn còn nhớ sắc nước phản chiếu loang loáng, trong vắt màu tảo biển. Nó vẫn còn nhớ khi vùng vẫy bên dưới, gương mặt Ross run rẩy méo mó bên trên tấm kính màu ấy. Nó vẫn còn nhớ cơn đau cháy bỏng như có acid thấm đẫm hai lá phổi.

Và thế là kinh nghiệm đã dạy nó biết rằng nước là thứ xấu xa độc địa nhất trên đời. Nước lôi nó xuống, quần những ngón tay dài trơn nhầy quanh cổ nó, và siết, cho đến khi miệng nó mở toang gấp gáp và biến cả lập tức ập vào, cưỡng bức cổ họng và lá phổi và linh hồn nó, cướp đoạt đi sự sống của nó trong từng bọt bóng li ti. Bọt bóng trốn chạy khỏi kẽ tay, hốt hoảng bơi về phía mặt trời và không khí, bỏ lại nó cho dòng nước vồ vập kéo xuống sâu hơn, sâu hơn nữa, vào trong bóng tối.

Dylan không bao giờ học bơi.

Tiếp theo là sự vùng vẫy. Há hốc và gào khóc trong khi tay cào cào làn nước, đấm đá bằng hết sức bình sinh, nhưng dù có mạnh hơn trăm tên lực sĩ cũng đành chịu bất lực: nước mạnh hơn cả ngàn tên lực sĩ, trói chặt tay và chân và cổ nó bằng những cái vòi ma quái, và nó chỉ còn biết một việc duy nhất là chìm xuống.

Khi bố Dylan phát hiện ra hai đứa và Ross buông nó ra, nó chỉ còn thoi thóp thở. Ông ép ngực nó, tống nước trong phổi ra, giật tung tấm lưới ướt đầm đè ngạt sự sống của nó. Sau sự kiện đó, nó lập tức sợ nước và không bao giờ lại gần quá ba mét dù chỉ một cái vũng nhỏ.

Và rồi nó bắt đầu mơ.

2. Chương 2

Không thấy ao, hồ, cũng không thấy sông, mà là biển, là chúa tể của tất cả ao, hồ và sông trên mặt đất. Biển là sinh vật sống, là con thú luôn đói khát há miệng chờ mồi.

Dylan mơ thấy biển lên lút trườn vào phòng nó, từng chút, từng chút một, bong bóng sủi phập phồng trên mặt, rồi tụ thành một vũng xoáy bao quanh giường, và dù có gào thét thế nào, nước xanh cũng ồ ộc dâng lên ngoài cửa sổ, hoặc luồn vào phòng qua khe cửa hở. Và khi biển tóm lấy nó, lôi nó xuống, bịt miệng nó bằng vị nước đắng nghét, nó vẫn gào thét không ngừng, và giật mình tỉnh dậy sau tiếng kêu khê.

Có lần nó hỏi mẹ có bao giờ nó la hét khi đang ngủ không. Bà cười ngạc nhiên, và nói không. Chưa bao giờ.

Nhưng trong mơ nó thét rất lớn. Và lúc nào cũng tỉnh dậy sau tiếng kêu khê, với đôi môi nhột nhật, và ký ức mơ hồ về mái tóc vàng bập bênh như tảo biển và cái vuốt ve ấm áp không thể nào là của nước.

Dylan lớn lên, không bận tâm đến lời trêu chọc của bạn bè khi nó xin ra một góc ngồi trong giờ học bơi, và không phản ứng khi Ross tạt nước vào người nó, gọi nó là đồ thô để. Nó chỉ thu mình trước hiên nhà, ôm cuốn sách trong tay, cách mặt nước mười mét an toàn.

Dylan không dễ kết bạn với người khác. Tính nó trầm lặng, nhút nhát và vụng về nên nó chỉ ngồi một mình đọc sách. Người ta không thích nó, và nó cũng không thích người ta.

Vì vậy, nó không hiểu tại sao Maro lại yêu nó.

Năm nó mười ba tuổi, vào một mùa hè đọc sách trước hiên, nó nhìn thấy Maro đang quan sát nó trên mặt nước.

Đôi mắt xanh trong veo như thủy tinh nhìn thẳng vào mắt nó, bên dưới mái tóc vàng ướt đầm vương đầy những lá và cành hay trôi trên mặt hồ. Cánh tay thon dài khoanh gọn gàng trên bên thuyền, đỡ lấy thân hình chìm phân nửa dưới mặt hồ. Đôi mắt ấy rất to, rất sâu, và xoáy vào nó.

3. Chương 3

Dylan đánh rơi quyển sách, tim đập liên hồi vì kinh ngạc.

Cậu-bé-bên-hồ kỳ lạ đưa tay lên vẫy, ngón tay co vào duỗi ra.

Dylan không dám nhúc nhích. Nó không biết nói gì.

Maro lên tiếng. “Sao cậu không xuống bơi?”

“Mình không bơi.” Dylan nói, mắt không rời cậu bé, tay sờ soạng tìm cuốn sách rồi đặt lên bàn trở lại.

“Sao lại không?”

“Mình sẽ chết đuối.” Dylan trả lời.

“Không có đâu.” Maro cười nó. “Cậu khờ quá.”

“Mình phải đi rồi.” Dylan nói dối và lập cập chạy vào nhà, trốn trong tủ áo cho đến khi tim nó đã chậm nhịp lại và hơi thở không còn gấp gáp nữa.

Vài ngày sau, Maro đến.

“Dylan, ra mở cửa!” Mẹ nó gọi lớn. Dylan chạy vội xuống cầu thang, mở cửa mà không nhìn xem là ai.

Maro đứng ngoài hiên, đầu nghiêng về một bên đầy tò mò, vài lọn tóc vàng nổi loạn xổ ra khỏi sợi dây buộc sắc sỡ màu cầu vồng. Vừa thấy Dylan, cậu cười hớn hở, khoe hàm răng trắng sau đôi môi hồng, và lại giơ tay vẫy một cách lạ lùng như hôm trước. “Chào.”

Dylan nhìn cậu trân trối qua tấm cửa lưới, kinh ngạc đến quên cả thở.

Nụ cười Maro hơi héo đi một chút, nhưng cậu vẫn cố bắt chuyện. “Mình là Maro.”

“Chào cậu.” Dylan nói, hơi thở bỗng đâu tống ngược lại vào phổi nó.

Maro ngo ngoáy, chân này sốt ruột ngoặc sang chân kia. “Mình vào được không?”

Dylan cắn môi. “Được.”

Mẹ Dylan làm bánh mì pho mát cho hai đứa. Khi ăn, Maro chăm chú quan sát nó, và ngấm ngấm miếng pho mát một cách ngạc nhiên.

“Sao tên cậu lạ vậy?” Dylan hỏi.

“Tên Ý.” Maro cười với nó. “Đáng lẽ là Mario, nhưng mình không thích âm ‘aie’.”

“À.” Dylan nói.

4. Chương 4

Nó đi đâu là Maro theo đó, huyền thuyên không ngừng và hỏi hết câu này đến câu khác. Cậu cứ như con cún con, chỉ cần được nằm dụi đầu vào đùi Dylan khi nó đang đọc sách thôi là đã cười mãn nguyện. Cậu còn cho nó xem rất nhiều báu vật nho nhỏ, phần lớn tìm được ngoài hồ, nơi mà cậu luôn quần quật mỗi khi không ở cạnh Dylan. Vỏ ốc bé xíu, mảnh kính được nước mài bóng loáng, món nữ trang bị đánh rơi, và nắp chai đủ màu rực rỡ. Sau vài tuần, Dylan bắt đầu đọc sách cho cậu nghe và Maro nhìn nó như bị thôi miên, thỉnh thoảng lại ngắt lời nó để thắc mắc chuyện này chuyện kia.

Mẹ nó không hài lòng với cái đầu rối bời và bộ đồ nhàu nhĩ của Maro, nhưng bà cũng mừng vì Dylan còn có ít nhất một người bạn, nên thay vì phản đối cậu, bà chỉ lừa Maro vào phòng tắm và kỳ cọ cho cậu một trận để đời. Khi cả hai bước ra, Dylan trợn mắt nhìn – mái tóc vàng xỉn màu của Maro bây giờ sáng rực, được chải và bím lại gọn gàng, đôi gò má ửng hồng không còn lấm lem bùn đất nữa.

Maro rất thích nhà tắm, cậu ví nó như thác nước trong hộp, nhưng khẳng định rằng ai tắm trong ấy đúng là dở hơi. Cậu vẫn chịu đứng yên cho mẹ Dylan chà xát, và sau vài tuần thì đã biết tự tắm rửa để làm vui lòng bà, dù cậu luôn miệng nói rằng làm vậy chỉ phí thời gian vì cậu không bao giờ giữ mình sạch sẽ được lâu.

“Mình sắp phải đi.” Một ngày tháng tám, Maro nói với Dylan, vài tuần trước khi gia đình nó rời khỏi nhà nghỉ. “Nhà mình phải đi trú.”

“Ý cậu là dọn nhà đi à.” Dylan sửa, cảm thấy buồn cười khi nghe cách Maro dùng những từ mà nó đã dạy cậu.

“Ừ.” Maro gật đầu, rồi ôm chăm lấy cổ Dylan mà khóc. “Mình thích cậu.”

Dylan để cậu ôm, riêng mình vẫn lóng ngóng đứng yên. Cậu buông nó ra và vẫy tay chào trước khi biến mất sau rặng cây bên bờ hồ.

Tháng sáu năm sau, Dylan trở lại, cao ráo hơn trước. Trên khoảng đất giữa hiên nhà và bờ hồ, hoa nở bung thành một thảm lớn đẹp đẽ. Nó cuộn tròn trên ghế, bày ra một bộ cờ và thông thả nằm chơi một mình. Mẹ nó mắng, thúc nó đi ra ngoài vận động, còn anh thì khoắc tung bàn cờ lên và giấu nó là đồ bún thiêu, nhưng Dylan vẫn ngồi đó, suy nghĩ hàng giờ liền trước khi di chuyển một quân cờ.

Nó biết Maro lại gần nhờ tiếng chân trần ướm nhẹ bước trên bến gỗ. Cậu đến bên cạnh nó, đảo mắt nhìn từng quân cờ một cách tò mò rồi ngồi phịch xuống hiên, áp gò má mát lạnh vào chân Dylan như thể cậu chưa từng rời khỏi đó bao giờ. Sợi ruy băng đỏ rách bươm quấn quanh mái tóc ẩm, từng giọt nước bé xíu rỉ xuống thành dòng.

Dylan nhìn cậu ngạc nhiên nhưng vô cùng biết ơn. Nó chạm vào mái tóc ướt của Maro nhưng vội rút tay lại khi cậu ngẩng lên. Nó quay lại ván cờ chơi dở.

“Chỉ mình chơi đi.” Sau vài ngày theo dõi trò chơi bí ẩn, Maro phán.

Dylan gật đầu và giải thích cho cậu.

Maro thua, thua nữa, thua mãi, chỉ còn biết cắn môi thất vọng. “Nếu cậu không muốn thì không phải chơi với mình.” Cậu cay đắng nói.

“Ừ.” Dylan đáp.

Maro bỏ đi, nước mắt lăn dài trên má, nặng trĩu buồn bã và nóng hổi tức giận. Cậu ra hồ và biến mất dưới mặt nước. Hôm sau Dylan không thấy cậu đâu, nhưng hôm sau nữa thì Maro quay lại và khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh nó.

“Sao cậu không đi bơi với mình?” Maro hỏi lại câu mà cậu đã hỏi cả trăm lần.

“Mình không biết bơi.”

“Mình dạy cho.”

“Mình sẽ chết đuối.”

Mỗi khi Maro bỏ đi, Dylan không biết cậu đi đâu. Có khi cậu biến mất vào hồ nước, có khi cậu thơ thẩn đi dọc hàng cây quanh bờ hồ. Dù là đi đâu, cậu cũng không bận tâm đến thứ mình đang mặc trên người – quần áo của cậu lúc nào cũng lạ lùng và sắc sỡ, thường to quá khổ và bị vấy bẩn hoặc rách rưới, hết như những cậu bé du mục lập dị. Cậu không mặc đồ bơi và thường xuyên nhảy xuống nước mà vẫn còn nguyên quần áo trên người, và cũng thường xuyên không mặc gì cả, dù sau đó cậu được biết là mẹ Dylan không thích như vậy nên khi nào có bà ở cạnh, cậu đi bơi với áo quần đầy đủ. (Bà cũng không thích khi cậu ưu tiên vấy hơn quần, nhưng bà quyết định nhượng bộ và chỉ cần cậu không ở trường chạy vòng vòng là được. Đổi lại, Maro cũng chịu lùi một bước và chỉ ở trường chạy vòng vòng khi cả nhà Dylan đi vắng.)

“Sao người ta lại muốn mặc quần nhỉ?” Maro nhăn mặt. “Lúc bơi vướng víu không chịu nổi. Vấy cũng vậy, dễ bị quần vào vấy nhưng ít ra cũng còn đỡ hơn quần.”

Có khi cậu không rời Dylan một bước, theo nó vào nhà và lên lầu, hai đứa cuộn tròn nằm ngủ cạnh nhau, hai đôi chân dài non trẻ dụi dằng quăn vào nhau. Và khi có Maro ngủ trong vòng tay, Dylan không nằm mơ thấy mình bị chết đuối. Cậu mơ thấy từng đợt sóng nhỏ vỗ về bên thuyền một cách hiền từ, và Maro lướt nhanh dưới làn nước, hông nổi với chiếc đuôi dài màu xám lóe sáng ánh xanh bạc dưới nắng vàng ấm áp

5. Chương 5

Mùa hè năm sau, Dylan bắt đầu tập vẽ. Nó ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế yêu thích, vẽ mặt hồ và ngọn đồi và chim và sóc thập thò dưới hiên nhà. Maro nằm cạnh nó, vắt khô lọn tóc ướt; Dylan vẽ cả cậu nữa, đáng người nhỏ nhắn, đôi tai nhọn kỳ lạ nhô ra dưới đám tóc vàng rối tung và nụ cười mê hoặc như của tinh linh.

“Đi bơi với mình.” Maro nói.

“Mình sẽ chết đuối.” Dylan trả lời cũng như cả trăm lần trước, vén vài sợi tóc ra sau tai. Tóc nó thẳng, màu nâu tẻ nhạt và đã đến lúc phải cắt vì khi vẽ nó cứ bị tóc chắm vào mắt mãi. Maro thích thú ngắm Dylan vén tóc ra sau tai, vì bất kể cậu có làm vậy bao nhiêu lần, đám tóc nổi loạn vẫn cứ chuôi ra ngay sau đó. Cậu ngồi nhìn nó vẽ và cứ mỗi lần nó đưa tay lên thì lại cười khúc khích, cuối cùng lôi ra một sợi ruy băng và giúp nó buộc phần mái trước lại.

Khi Ross nhắc thấy chỏm tóc được thắt nơ hồng của nó, anh đi ngang qua mà không trêu chọc nó câu nào vì bạn cười sặc sụa. Maro cũng cười nhưng Dylan để yên sợi dây trên đầu và cúi xuống vẽ tiếp.

“Ít ra cũng lại bờ hồ ngồi với mình đi.” Maro dỗ dành, đặt tay lên đùi Dylan và nhìn nó bằng đôi mắt xanh thủy tinh. “Cậu có thể ngồi vẽ trên bến thuyền. Ngâm chân dưới nước.”

Dylan không chịu ngâm chân nhưng đồng ý ngồi bên bờ hồ, chỉ cách mặt nước hiểm họa có hai mét, ngắm Maro ngụp lặn và nô đùa, tiếng cười vang cao sáng khoái, chiếc đuôi xanh bạc lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Maro ra sức dùng lời ngon ngọt mời gọi, kéo nó về phía trước, cuối cùng dụ được nó ra đến giữa bến thuyền và cho nó ngồi vào chiếc ghế để sẵn đó. Dylan rên rỉ, chân co sát ngực và đảo mắt ngờ vực nhìn ba bên ngập nước xung quanh. Maro cười khúc khích, vừa trêu nó vừa búng người lên xuống khỏi mặt hồ cho nó thấy nước vô hại như thế nào.

Mùa hè năm sau, Dylan đem theo màu nước, ngồi bên mép bến thuyền và vẽ, chân lơ đãng đung đưa dưới mặt hồ. Maro lặn xuống và cù chân nó, cười lớn.

“Đến lúc mình phải đi di trú rồi.” Maro nói, gogi đầu và tay lên đùi Dylan, chiếc đuôi dài uể oải khuấy nước.

“Mình biết.” Dylan nói và Maro ngồi dậy, một tay chống xuống bến còn một tay kéo đầu nó xuống.

Môi cậu ẩm và ướt, ngọt lịm vị dâu chín và pho mát và nước hồ, và khi cậu lùi lại, lưỡi vẫn còn lướt trên môi trước khi cậu rút vào, và mỉm cười. “Mình yêu cậu.”

Dylan thấy mặt mình nóng đỏ lên. Nó vòng tay qua vai bạn, ôm chặt, không nói một lời.

Trước khi biến mất dưới làn nước sâu, Maro vẫy chào tạm biệt nó.

6. Chương 6

Năm Dylan mười bảy tuổi, nó nhỏ giơ cao vọt lên, gương mặt cũng đẹp trai hơn dù vẫn lúng túng như trước, mỗi khi đỏ mặt lại giấu mình sau mái tóc, làm đứa con gái nào theo đuổi nó cũng bối rối ngạc nhiên.

Nó chào đón tháng sáu bằng lòng biết ơn vô hạn, vừa đặt chân lên hiên nhà thân quen đã hít một hơi đầy không khí đồng nội trong lành, và chạy ngay ra mép hồ, đưa tay khoáng nước. “Maro?”

Nó thở dài nôn nóng, bực bội vì đã lâu quá không gặp mà cậu bạn thân nhất vẫn chưa thấy đâu; nó ngồi xuống bến và đá chân dưới nước, vừa đọc sách vừa chờ đợi.

Maro không đến, suốt mấy ngày và mấy tuần sau đó, và Dylan lại nằm mơ thấy mình bị chết đuối, nhưng lần này nó tỉnh dậy sau tiếng kêu khê và vị ngọt nụ hôn của Maro ngơ ngác đọng trên môi. Mùa hè qua nhanh, mỗi ngày Dylan lại thêm sốt ruột và khổ sở, vứt hết sách vở, tranh vẽ, bàn cờ sang một bên, chỉ

chuyên tâm ngồi trên bến và đá nước tung tóe, khăn cầu cho mái tóc vàng rực rỡ và chiếc đuôi xanh óng ánh hiện ra dưới làn nước.

Mùa hè sau khi tốt nghiệp, Dylan quay lại căn nhà nghỉ với gia đình và ngồi vẽ bên hiên nhà, mái tóc dài rối bời được thắt nơ bằng sợi ruy băng hồng cũ kỹ.

“Chào.” Maro nói, thả người xuống cạnh Dylan. Cậu lớn hơn trước, thân hình phát triển mảnh mai và duyên dáng, gương mặt xinh xắn trẻ thơ giờ mang vẻ đẹp mơ màng đến không thực; mái tóc dài buộc cao bằng sợi thun tím to bản lấp lánh, từng lọn vàng mềm mại thả xuống ngực. Cả chân tay cậu cũng dài ra, khi đứng thẳng có thể cao gần bằng Dylan.

Tim Dylan nện liên hồi, và cậu mỉm cười, đặt bút chì xuống, vươn tay ra luồn vào tóc Maro.

“Xin lỗi mình không đến được.” Maro thì thầm.

“Không sao.” Dylan nói, khoác tay ôm lấy cậu, trái tim đập mãnh liệt trong lồng ngực vì cậu-bé-bên-hồ nhỏ nhắn đã trở lại trong vòng tay nó và trong đời nó.

“Mình muốn hôn cậu.” Maro nói, cánh tay cũng đang choàng quanh người Dylan. “Có được không?”

Dylan đỏ mặt, gật đầu. “Được chứ. Mình lên lầu đi.”

Tay hai đứa bện chặt lấy nhau và khi Dylan đóng cửa lại sau lưng với gương mặt nóng bừng, Maro cười khúc khích. Cậu ôm chặt nó, cơ thể ấm áp và vẫn còn ướt đầm nước, rồi cậu tháo sợi dây ruy băng ra khỏi tóc Dylan, thả rơi lẳng lẽ xuống sàn.

“Chào.” Maro trêu nó, hơi thở phả vào môi Dylan nóng hổi, một bên môi khẽ nhếch lên.

Dylan cắt ngang lời cậu bằng một nụ hôn, nhấp lấy từng ngụm nắng ấm và tiếng cười êm ái, lưỡi ngần ngại thò ra rồi lại thụt vào. Maro lôi nó về phía trước, làm hai đứa ngã nhào xuống giường. Dylan chống tay hơi nhồm dầy làm Maro bật cười và kéo nó xuống để nếm đôi môi ấy một lần nữa. Dylan tháo sợi thun của Maro ra, mái tóc vàng tràn ra lênh láng trên tấm chăn thêu, sáng lấp lóa trong vũng nắng.

Bàn tay mảnh dẻ táo bạo luồn xuống áo cậu, lướt qua những đốm tàn nhang trên làn da trắng của Dylan. Nó nhồm dầy để cởi áo ra, và Maro cười khúc khích, chọc chọc vào người nó. “Mấy đốm này chạy dài xuống dưới luôn à?”

Dylan đỏ mặt. “Cái ấy là tàn nhang.”

Vẫn còn cười, Maro hôn nhẹ rồi đưa đầu lưỡi ra liếm. “Ngọt thật.”

Dylan bật cười và hôn cậu lần nữa, mạnh dạn tiến vào xa hơn và sâu hơn, hai tiếng rên khẽ phát ra cùng lúc, máu nóng dồn lên má và môi và –

“A.” Maro thì thầm. “A.”

Ngón tay dài của cậu lún vào lưng quần của Dylan, vật lộn với những nút và dây kéo phức tạp, cho đến khi Dylan đưa tay ra giúp, và Maro nhón nụ cười biết ơn.

Hồi hã gỡ bỏ chiếc áo lạnh vàng và cái váy hồng ra, Maro vòng tay qua Dylan, kéo hai cơ thể sát vào nhau, say mê sự đụng chạm êm ái của da, môi và lưỡi.

Maro đột ngột đẩy ra. Cậu mở ngăn kéo tủ bên giường, lục lọi trong đó, rồi đóng nó lại và lục tiếp ngăn bên dưới. Dư âm của nụ hôn vẫn còn vương vấn trong Dylan, nó nghiêng người ngạc nhiên nhìn cậu.

“Đây rồi.” Maro lôi ra một tuýp kem dưỡng da, đổ một ít ra lòng bàn tay. “Như thế này này.” Cậu thì thầm, và Dylan trôi tuột vào đôi mắt xanh trong veo như thủy tinh khi một bàn tay ấm xoa kem mát lạnh khắp phần dưới của nó, phủ lên đó một lớp kem trơn láng.

“Mình làm đau cậu thì sao?” Dylan hỏi khi nhận ra Maro đang làm gì.

“Chỉ cần là cậu thì sẽ không đau.” Người nó yêu mỉm cười, và Dylan lại thấy tim nó run lên ngầy ngất vì nụ cười ngọt ngào quen thuộc.

Đầu nó ngả lên vai của Maro, môi khép hờ ngăn tiếng kêu khê khi Maro nhô lên, tạo thế cho nó vào và nó tiến tới bằng tất cả khao khát, đam mê và yêu thương. Hai đứa di chuyển nhịp nhàng, như thể sóng trườn trên mặt hồ, chậm rãi nhưng cương quyết, càng lúc càng nhanh cho đến khi chúng xô vào bờ. Dylan ngấm cậu, không thể và cũng không muốn chớp mắt, uống trọn và khắc ghi lấy khung cảnh ấy: Maro xinh đẹp với đôi tay gầy, gương mặt lạ lùng, và những lọn tóc xoăn vàng sáng lung linh; Maro ngọt ngào với đôi mắt xanh trong veo như thủy tinh và đôi môi hồng mơn trớn, ửng đỏ lên vì hôn; Maro đáng yêu; Maro quyến rũ; Maro đang uốn người trên giường, rên rỉ gấp gấp sau mỗi lần đẩy, và Dylan không buồn quan tâm nếu có ai nghe thấy vì nó giờ như người chết đuối, hòa quyện cùng cơ thể của cậu, lạc lối trong tình yêu của cậu, và những con sóng khoáng lạc kéo nó xuống sâu hơn, sâu hơn nữa, sâu mãi tận cùng.

“Đi bơi với mình.” Maro nói, hơi thở dịu dàng vuốt ve gò má Dylan.

“Mình sẽ chết đuối.” Dylan đáp, mỉm cười với người yêu.

“Cậu biết không,” Maro nói tiếp. “Nụ hôn của mình sẽ cho cậu sự bất tử.”

“Mình không thể.” Dylan hôn cậu, môi vẫn mỉm cười.

Một ngày cuối mùa hè, Maro trôi lên khỏi mặt nước, chống tay nâng người lên bên thuyền và vẫy mạnh đuôi, những bụi nước li ti bắn ra tung tóe, cho đến khi đôi chân người hiện ra. Cậu đứng dậy, loạng choạng một lúc vì khi vừa ra khỏi nước, chân cậu rất yếu. Nắng mơn man làn da trần loang loáng. Dylan ngẩng đầu lên, đặt cuốn tập vẽ sang một bên.

“Nhìn kia.” Maro nói, mắt nheo nheo trong nắng và chỉ tay về phía ngọn đồi xa tít.

Dylan nhìn theo hướng cậu chỉ. “Cái gì?”

“Đứng dậy nào.” Maro nói, tay vẫn chỉ. “Lại đây.”

Dylan bối rối đi về phía Maro đứng, mười đầu ngón chân bấu chặt vào mép gõ. “Nhìn gì?”

Tay Maro vẫn giơ cao, còn tay kia ghì lấy eo Dylan. “Ở đây.” Cậu thì thầm, hạ tay xuống và áp vào cổ nó. “Với mình.” Cậu mỉm cười, hôn nó, nếm vị của nó trên đầu lưỡi.

Dylan cười đáp lại, ân cần và âu yếm. “Mình đang nhìn đây.” Nó nói.

“Lần này mình sẽ không buông cậu ra.” Maro hứa, nước mắt lóe sáng trên má khi cậu cúi xuống hôn nó lần nữa.

Hai đứa đập người xuống nước. Trước tiên là sự tiếp xúc đau đớn. Là cái tát phản bội tê tái của mặt nước và vòng tay lạnh giá của lòng nước hăm hở tóm lấy và lôi tuột nó xuống, cơ thể bị ôm cứng trong tay Maro. Và xung quanh nó, bong bóng lấp lánh như bọt rượu vang, mơn trớn làn da trần dưới lớp áo, vuốt ve dịu dàng như lời mời gọi của trăm ngàn tinh linh nước.

Maro ôm ghì Dylan, không màng đến hơi thở gấp gấp và tiếng kêu gào của nó trong khi tay nó cào cấu làn nước, nhưng nước mạnh hơn cả ngàn tên lực sĩ, trói chặt tay và chân và cổ nó bằng những cái vùi ma quái, và nó cứ thế mà chìm xuống như cá bị mắc bẫy trong tấm lưới ẩm áp của Maro và tấm lưới buốt giá của nước.

Môi của Maro vẫn áp sát môi nó, hôn nó, mặc cho nó vùng vẫy chống cự, và nước ồ ạt ộc ủa vào hai lá phổi. Nó tuyệt vọng nhìn những bọt bóng sự sống cuối cùng trốn chạy khỏi kẽ tay, hối hả bơi về phía mặt trời và không khí, bỏ lại nó cho dòng nước vô vấp kéo xuống sâu hơn, sâu hơn nữa, sâu mãi tận cùng.

“Mình yêu cậu.” Maro thì thầm vào tai Dylan.

HẾT.

[Mar 26, 2008]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chet-duoi>